

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 205/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ireny Švehlíkovej, bytom B., zastúpenej advokátkou Mgr. Z. N., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 429/95, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 122/OS-95 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 148/2000, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ireny Švehlíkovej **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2004 doručená sťažnosť Ireny Švehlíkovej, bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou Mgr. Z. N., Advokátska kancelária, B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 429/95, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 122/OS-95 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 148/2000.

Sťažovateľka uviedla, že v jej právnom spore došlo k nesprávnemu doručeniu rozhodnutia okresného súdu. Na túto skutočnosť upozornila krajský súd a tiež najvyšší súd, ktoré sa s touto námietkou riadne nevysporiadali a konštatovali, že boli splnené podmienky na náhradné doručenie. Tieto nedostatky konania podľa sťažovateľky mali za následok porušenie jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka žiada vysloviť, že:

„1. Okresný súd Bratislava II. v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 429/95 porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie garantovaného podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 122/OS-95 porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie garantovaného podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

3. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 148/2000 porušil právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie garantovaného podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

4. Okresný súd Bratislava II. je povinný zaplatiť sťažovateľke 2 000 000,- Sk do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľke 2 000 000,- Sk do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľke 2 000 000,- Sk do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť obsahuje náležitosti požadované § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona

o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 22/02 a iné).

V okolnostiach tohto prípadu ostatným rozhodnutím, ktorým mali byť porušené základné práva sťažovateľky, je uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 148/2000 z 30. januára 2001, ktoré bolo doručené JUDr. J. M., právnemu zástupcovi sťažovateľky, 6. novembra 2001, z čoho vyplýva, že uplynula oveľa dlhšia doba, ako je uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2004